



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Církevní konzervatoř Německého řádu**
sídlem Beethovenova 235/1, 746 01 Opava-Město
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Filoušem
sídlem Ostravská 16, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 7191/23/5200-10421-711070 ze dne 9. 3. 2023, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 5. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 7191/23/5200-10421-711070 ze dne 9. 3. 2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 1102223/22/3216-50522-810192 ze dne 18. 3. 2022. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci stanovena k přímé úhradě daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2018 ve výši 1 523 735 Kč. Správce daně vycházel z kontrolních zjištění, podle nichž 35 zaměstnanců žalobce měli se žalobcem uzavřeny vedle pracovněprávních smluv i smlouvy o

dílo podle zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů. Tyto autorské honoráře měly dle orgánů finanční správy povahu příjmů ze závislé činnosti, nicméně nebyly žalobcem zahrnuty do základu pro výpočet zálohy na daň z příjmů ze závislé činnosti.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně vznesl sedm žalobních námitek: 1) finanční orgány hodnotí odborné záležitosti týkající se pedagogické činnosti, ač k tomu není dostatečně způsobilý, 2) finanční orgány činí odborné závěry z výpovědí svědků, 3) finanční orgány neshromáždily dostatek důkazu pro závěr o disimulačním charakteru smluv o dílo (s vypláceným autorským honorářem), 4) finanční orgány provedly nedostatečné dokazování k závěru, že nebyla tvořena díla, která nespádají do pracovních povinností učitelů, 5) finanční orgány měly zopakovat výsledky svědků, které navrhoval žalobce, neboť u jejich prvních výsledků nevěděl, jakým směrem povede správce daně dokazování a nemohl v tomto směru klást otázky, 6) výpočet finančních orgánů týkající se srovnání čistého zisku před změnou pracovních smluv a po ní je nesprávný, 7) finanční orgány nesprávně posoudily veškeré činnosti související s přímou pedagogickou činností jako činnosti, které nemohou mít „obojetnou povahu“, 8) právo vyměřit předmětnou daň prekludovalo, neboť prekluzivní lhůta započala běžet zahájením „neformální a tajné“ daňové kontroly. Následně žalobce v návaznosti na těchto sedm bodů polemizoval s textem vybraných jednotlivých odstavců napadeného rozhodnutí.

Vyjádření k žalobě a další podání

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 7. 2023 žalobní body odmítl jako nedůvodné, autorské honoráře byly posouzeny správně a právo vyměřit daň neprekludovalo. Navrhl proto žalobu zamítnout.
4. Podáním ze dne 18. 12. 2023 žalobce předložil soudu písemnosti, které dle jeho názoru svědčí v jeho prospěch; na toto podání reagoval žalovaný podáním ze dne 26. 3. 2024, kde písemnosti označil za irelevantní.

Postup krajského soudu

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Obě strany souhlasily s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatný obsah skutkových zjištění

6. Ze správních spisů soud zjistil, že správce daně provedl dne 24. 10. 2018 v sídle žalobce místní šetření za účelem objasnění výrazného poklesu daňové povinnosti žalobce od měsíce září 2018 ve srovnání s předchozími měsíci. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal na základě výzvy správce daně vyúčtování k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků a k dani vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně z příjmů fyzických osob; obě vyúčtování zaevidoval správce daně dne 16. 4. 2019. Za účelem prověření správnosti obou vyúčtování byla před vyměřením daně zahájena dne 19. 6. 2019 u žalobce daňová kontrola na dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2018 v neomezeném rozsahu. Jejím cílem bylo prověření, zda činnost vykonávaná zaměstnanci

žalobce na základě smluv o dílo je činností samostatnou dle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), nebo činností závislou dle § 6 ZDP. V průběhu daňové kontroly žalobce předložil podklady a vyjádření ke kontrolovaným skutečnostem. Správce daně provedl též výslechy svědků a obstaral si i podklady v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj a dalšími orgány veřejné správy. Správce daně dopěl k závěru, že tzv. autorské honoráře, vyplacené žalobcem jeho zaměstnancům, představují příjmy ze závislé činnosti, které ovšem nebyly žalobcem zahrnuty do základu pro výpočet zálohy na daň z příjmů ze závislé činnosti. Na základě výsledku daňové kontroly správce daně platebním výměrem ze dne 18. 3. 2022 stanovil žalobci k přímé úhradě daní z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2018 ve výši 1 523 735 Kč. Žalobce se proti platebnímu výměru odvolal podáním ze dne 14. 4. 2022, které následně doplnil. Odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně

7. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, neboť byla-li by důvodná, pozbylo by smyslu zabývat se námitkami věcného posouzení správnosti stanovené daně.
8. Žalobce opřel svou námitku prekluze o skutečnost, že z úředního záznamu správce daně ze dne 26. 10. 2018, že dokazování probíhalo již od tohoto dne. Došlo tehdy k excesivnímu vybočení správce daně z vyhledávací činnosti, neboť správce daně dokazoval listinami zajištěnými při místním šetření a dokazoval jimi. Rovněž z úředního záznamu ze dne 11. 3. 2019 plyne zjišťování skutečností ohledně paní K. P., týkající se činnosti daňového subjektu. V návaznosti na judikaturu správních soudů (zejména s rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Afs 8/2020 a 7 Afs 39/2020) je žalobce toho názoru, že tříletá lhůta pro stanovení daně by měla být počítána již od 26. 10. 2018 – uplynula by tedy 26. 10. 2021. Předmětný platební výměr však byl žalobci doručen až 18. 3. 2022 a právní moci nabyl až 9. 3. 2023. Jestliže 16. 4. 2019 učinil daňový subjekt tvrzení daně, toto bylo nepřípustné s ohledem na probíhající (tajnou) daňovou kontrolu.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel, že by z úředních záznamů vyplývalo, že aktivita správce daně v té době vykazovala znaky provádění daňové kontroly. Správce daně chtěl pouze prostřednictvím místního šetření vyjasnit pokles výše záloh na daň. Žalovaný dále poukázal na znění ustanovení § 148 zákona č. 280/2009, daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, z něhož plyne, že lhůta pro stanovení daně počne dle odst. 1 běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení; skutečnosti uvedené v odst. 3, které přerušují běh této lhůty (např. daňová kontrola či podání daňového tvrzení), mají význam jen v případě již započatého běhu lhůty základní.
10. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky; lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle odst. 2 písm. a) a b) téhož ustanovení se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně, nebo oznámení rozhodnutí o stanovení daně. Podle odst. 3 téhož ustanovení byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola,

podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

11. Soud se při posouzení námitky prekluze zcela ztotožňuje se žalovaným v tom, že skutečnosti, které mají dle § 148 odst. 2 a 3 vliv na běh prekluzivní lhůty, musí nastat až poté, co začne běžet základní prekluzivní lhůta dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Hypotéza právní normy v odstavcích 2 a 3 se výslovně odvolávají na plynoucí lhůtu. Soud se proto nezabýval hodnocením úkonů správce daně přede dnem, v němž započala běžet základní prekluzivní lhůta dle odst. 1. I kdyby totiž měly charakter daňové kontroly, neměly by na běh prekluzivní lhůty žádný vliv.
12. Uvedený výklad je plně v souladu se smyslem prekluzivní lhůty, jímž je realizace zásad právní jistoty a povinnosti správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 947/09 ze dne 17. 3. 2010). Jazykové znění zákona, které vzal soud za základ svého posouzení námitky prekluze, je v souladu s uvedenými zásadami. Činnost správního orgánu v době, kdy ještě není podáno daňové tvrzení nemůže zkracovat lhůtu pro vyměření daně, neboť až tvrzení daně určí předmět kontrolní činnosti správce daně a umožní mu postupovat efektivně a bez zbytečných průtahů.
13. Protože námitka prekluze důvodná není, přistoupil soud k věcnému posouzení charakteru autorských honorářů vyplácených žalobcem jeho pedagogům, zda odpovídají pojmu závislé činnosti, nebo nikoli.

Rozsah závislé činnosti pedagogických pracovníků žalobce v návaznosti na povahu autorských honorářů

14. Podstatou věcného sporu mezi stranami je charakter autorských honorářů dle smluv o dílo, uzavřených mezi žalobcem a jeho pedagogickými pracovníky. Zatímco orgány finanční správy je považují za příjmy ze závislé činnosti, žalobce tomu odporuje.
15. Podle § 6 odst. 1 písm. a) bod 1 ZDP, jsou příjmy ze závislé činnosti mj. též plnění v podobě příjmu ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce.
16. Podle § 8 odst. 3 daňového řádu správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.
17. Pro posouzení, zda se jedná o závislou činnost, je to, zda posuzovaná činnost nese znaky závislé činnosti podle zákona o daních z příjmů, nikoliv to, jakou právní skutečností byla tato činnost založena (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 410/01 ze dne 6. 12. 2001).
18. Jak uvedl v napadeném rozhodnutí již žalovaný (odst. 29 a násl.) dospěla judikatura při hodnocení splnění znaků závislé činnosti k tomu, že existují tři typy činností (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 85/2014-39 ze dne 28. 8. 2014): „V prvním případě se jedná o činnosti provozovatelné výlučně jako nezávislá činnost, ať již kvůli zákonné úpravě (např. soudní exekutor, notář) či z povahy věci (s ohledem na rozsah, druh činnosti, např. komplexní výrobní činnosti, určité typy obchodní činnosti, velká realitní kancelář aj.). Ve druhém případě jde o činnosti „obojetné“ povahy (drtivá většina menších živnostníků jako zedník, instalatér; svobodná povolání, asistenční činnosti; nejrůznější služby jako účetní, kadeřník atd.), ve třetím pak o činnosti ryze závislé (např. pokladní supermarketu).“ K činnostem obojetným

pak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 265/2015-114 ze dne 31. 3. 2016 (*Hlučínské herečky*) uvedl, že tyto činnosti lze uskutečňovat v režimu samostatné činnosti za splnění určitých kritérií; „*mezi tato kritéria patří v první řadě to, že se musí jednat o takovou činnost, která naplňuje znaky činnosti obojetné povahy a volba smluvního typu v samostatné činnosti nesmí být činěna pod nátlakem na účastníka smlouvy, musí tedy jít o dobrovolné rozhodnutí subjektu o výběru mezi oběma variantami. Jsou-li důvody výběru samostatné činnosti daňově optimalizační, pak tato skutečnost neznamená, že jde o postup nelegitimní. Zároveň však nesmí jít o předstírání samostatnosti, zastírání skutečného stavu spočívajícího v ryze závislé činnosti a nesmí jít o zneužití práva.*“ Při vzniku pochybností o charakteru činnosti je nutno postupovat dle zásady *in dubiis contra fiscum*.

19. V nyní projednávané věci dospěl žalovaný k právnímu názoru, že činnost pedagogického pracovníka „*sestává ze dvou neoddělitelných částí, a to z přímé pedagogické činnosti stanovené týdenním rozsahem hodin a nepřímé pedagogické činnosti, jejichž poměr v případě daňového subjektu stanoví ředitel školy, přičemž obě tyto činnosti musí být vykonávány výlučně zaměstnanci v pracovněprávním vztahu*“ (odst. 60 napadeného rozhodnutí); pedagogickou činnost lze „*vykonávat pouze v režimu pracovněprávních vztahů, když výkon části pedagogické činnosti, ať přímé či nepřímé, mimo rámec pracovněprávních vztahů není navíc možný ani skutkově, protože tyto jsou v procesu vzdělávání věcně, časově i personálně propojeny, jednu činnost nelze odtrhávat od druhé*“ (odst. 199 napadeného rozhodnutí).
20. To, že by přímá i nepřímá pedagogická činnost mohla být vykonávána jen zaměstnancem v pracovněprávním vztahu, žádný právní předpis výslovně nestanoví. Žalovaný k takovému závěru dospěl výkladem několika provázaných ustanovení zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 263/2007 Sb., kterou se stanoví pracovní řád pro zaměstnance škol a školských zařízení zřízených Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí.
21. Podle § 2 odst. 1 věty první zákona o pedagogických pracovnících je pedagogickým pracovníkem ten, kdo koná přímou vyučovací, přímou výchovnou, přímou speciálněpedagogickou nebo přímou pedagogicko-psychologickou činnost přímým působením na vzdělaného, kterým uskutečňuje výchovu a vzdělávání na základě zvláštního právního předpisu (dále jen „*přímá pedagogická činnost*“); je zaměstnancem právnické osoby, která vykonává činnost školy, nebo zaměstnancem státu, nebo ředitelem školy, není-li k právnické osobě vykonávající činnost školy v pracovněprávním vztahu nebo není-li zaměstnancem státu. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona přímou pedagogickou činnost vykonává a) učitel, b) pedagog v zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků, c) vychovatel, d) speciální pedagog, e) školský logoped, f) psycholog, g) pedagog volného času, h) asistent pedagoga, i) trenér, j) metodik prevence v pedagogicko-psychologické poradně, k) vedoucí pedagogický pracovník. Podle § 22a odst. 1 téhož zákona pedagogičtí pracovníci vykonávají v pracovní době a) přímou pedagogickou činnost, b) práce související s přímou pedagogickou činností. Podle odst. 2 téhož paragrafu je pedagogický pracovník povinen být na pracovišti zaměstnavatele v době stanovené rozvrhem jeho přímé pedagogické činnosti, v době stanovené rozvrhem jeho dohledu nad dětmi a žáky, v době zastupování jiného pedagogického pracovníka a v případech, které stanoví v souladu se zákoníkem práce zaměstnavatel. Podle odst. 3 téhož paragrafu jde-li o výkon jiné práce než podle odstavce 2, vykonává pedagogický pracovník sjednanou práci v pracovní době, kterou si sám rozvrhuje, a na místě, které si sám určí. Náklady, které pedagogickému pracovníkovi vzniknou výlučně

v souvislosti s výkonem práce na jiném místě než na pracovišti zaměstnavatele podle věty první, se nepovažují za náklady vzniklé v souvislosti s výkonem závislé práce, a není-li dohodnuto jinak, hradí je pedagogický pracovník.

22. Nepřímou pedagogickou činnost popisuje ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky. (Tato vyhláška se sice formálně na žalobce nevztahuje, avšak on sám uvedené vymezení přejal do svých vnitřních předpisů.) Uvedené ustanovení uvádí jako nepřímou pedagogickou činnost další práce související s přímou pedagogickou činností dohodnuté s pedagogickým pracovníkem, například příprava na přímou pedagogickou činnost, příprava učebních pomůcek, hodnocení písemných, grafických a jiných prací žáků a dále práce, které vyplývají z organizace vzdělávání a výchovy ve školách a školských zařízeních, jako je dohled nad dětmi a nezletilými žáky ve škole a při akcích organizovaných školou, spolupráce s ostatními pedagogickými pracovníky, s výchovným poradcem, se školním metodikem prevence, s metodikem informačních a komunikačních technologií, spolupráce se zákonnými zástupci žáků, odborná péče o kabinety, knihovny a další zařízení sloužící potřebám vzdělávání, výkon prací spojených s funkcí třídního učitele a výchovného poradce, účast na poradách svolaných vedoucím zaměstnancem školy nebo školského zařízení, studium a účast na dalším vzdělávání pedagogických pracovníků.
23. Žalovaný na základě svého názoru vyloučil jakoukoli pedagogickou činnost, ať přímou či nepřímou, z činnosti tzv. obojetné povahy. Proti tomu brojil žalobce, který uváděl, že ředitel byl oprávněn vyhodnotit, které činnosti učitelů jsou obojetné povahy a ty vyčlenit z náplně práce učitelů v rámci jejich zaměstnaneckého poměru. Žádný předpis takový postup nezakazuje.
24. Soud se rovněž neztotožňuje s výše uvedeným právním názorem žalovaného. Je pravdou, že pedagogický pracovník může dle zákona vykonávat přímou pedagogickou činnost jen v zaměstnaneckém poměru. O tom ale není mezi stranami sporu. Spor je veden o činnosti spadající do nepřímé pedagogické činnosti. Tato nepřímá pedagogická činnost totiž není pro postavení pedagogického pracovníka určující, resp. není jeho definičním znakem. Zákon o pedagogických pracovnících ji při vymezení pedagogického pracovníka vůbec nezmiňuje; je uvedena pouze v souvislosti s úpravou pracovní doby pedagogických pracovníků v § 22a citovaného zákona. Tamní zmínka o nepřímé pedagogické činnosti má však deskriptivní charakter, nikoli preskriptivní – to znamená, že pouze uvádí, jak má být pracovní doba rozvržena, pokud pedagogický pracovník vykonává nepřímou pedagogickou činnost v pracovní době, avšak nepředepisuje, že tato činnost může být vykonávána pouze v pracovní době. Dle názoru soudu toto nelze dovodit ani výkladem. Výklad, který toto dovodil, pominul jak obecné ústavní principy (legální licence), tak i odvětvové interpretační zásady (již shora vzpomenutý princip *in dubio contra fiscum*).
25. Není pravdou ani to, co uvádí žalovaný, že přímé a nepřímé pedagogické činnosti nelze oddělit ani skutkově, protože tyto jsou v procesu vzdělávání věcně, časově i personálně neodlučně propojeny. Předně je třeba zdůraznit, že nepřímá pedagogická činnost není v zákoně vůbec definována, a její vymezení ve vyhlášce (která se navíc nevztahuje na všechny typy škol) je velmi široké a rozhodně zahrnuje i činnosti spjaté s přímou pedagogickou činností jen velmi volně.
26. Nepřímá pedagogická činnost proto může být v některých případech skutkově natolik neodlučně spjata s přímou pedagogickou činností, že nelze uvažovat o tom, že by mohla být vykonávána na této přímé činnosti nezávisle, a tedy v jiném než pracovněprávním poměru

(tam může spadat např. individuální příprava na přímou pedagogickou činnost či formy spolupráce s rodiči či dalšími pracovníky ve školství, které jsou podmíněny znalostmi pedagoga získanými při přímé pedagogické činnosti). V jiných případech si však odloučení nepřímé pedagogické činnosti od přímé pedagogické činnosti docela dobře představit lze a lze si představit i její samostatný výkon nepedagogickým pracovníkem (např. péče o školní knihovnu, odborná péče o kabinety či dohled nad žáky mimo vyučování). Z hlediska možnosti výkonu té které nepřímé pedagogické činnosti formou závislé či nezávislé činnosti ve smyslu ustanovení § 6 nebo § 7 zákona o daních z příjmů je třeba vždy hodnotit charakter dané nepřímé nepedagogické činnosti, resp. její „odlučitelnost“ od přímé pedagogické činnosti, která musí být ze zákona vykonávána ve formě závislé činnosti.

27. Přestože soud dospěl k závěru, že shora uvedená zásadní premisa žalovaného byla nesprávná, nevedlo ho to nakonec ke zrušení napadeného rozhodnutí. V daném případě nebylo nutno provést zhodnocení, které nepedagogické činnosti v režimu nezávislé činnosti žalobce vlastně prokázal a které z těchto prokázaných činností lze vyhodnotit jako „odlučitelné“ od přímé pedagogické činnosti. Nebylo to nutno činit proto, že sám žalovaný vedle svého shora uvedeného právního názoru (resp. pro případ jeho nesprávnosti) v napadeném rozhodnutí uváděl, že nebyla splněna podmínka dobrovolnosti volby výkonu nezávislé činnosti, pokud by se jednalo o činnosti „obojetné“; žalovaný dospěl k závěru, že i kdyby se v nyní projednávaném případě jednalo o činnosti obojetného charakteru, jak byly vymezeny shora citovanou judikaturou, nebyla splněna podmínka dobrovolnosti volby formy výkonu této činnosti, a proto tato činnost nemůže být daněna v režimu § 7 zákona o daních z příjmů
28. Žalobce se proti tomu v žalobě ohradil. Uvedl, že tvrzením o nátlaku staví žalovaný učitele (vysokoškolsky vzdělané lidi) do pozice jakéhosi méněcenného subjektu, který neví, co dělá, co a proč podepisuje. Pokud svědkové uváděli, že poskytování činností nezávislou formou „vnímali“ jako vynucené, jedná se jejich pouhý subjektivní soud, nikoli o objektivní zjištění.
29. Tato obrana žalobce dle soudu není důvodná. Předně orgány finanční zprávy nevycházely jen z toho, jak účastníci předmětných právních vztahů jejich uzavření vnímali, ale toto vnímání daly do kontextu objektivně zjištěných skutečností. Uvedly, že k formálně-právnímu vyčlenění nepřímých pedagogických činností došlo na základě jednostranného uvážení ředitele žalobce, který také všem pedagogickým pracovníkům stanovil výši autorského honoráře Směrnicí o autorských honorářích. Zaměstnanci byli informováni pouze o finančních úsporách, nikoli o povaze jednotlivých činností a formě jejich odměňování. Učitelé tak důvodně vnímali kroky žalobce jako vynucené právní jednání za účelem dosažení úspor a pokud chtěli pro žalobce po změně způsobu odměňování dále pracovat, museli se tomuto způsobu podvolit, byť to u některých vyvolávalo existenční obavy. Navíc žalobce spojoval neplnění pracovněprávních povinností se sankcionováním v rámci autorskoprávního vztahu, jak plyne e-mailu ze dne 19. 10. 2018, předloženého svědkyní K. S.! Ze všech těchto okolností lze dle názoru soudu usoudit na absenci svobodné vůle na straně pedagogických pracovníků, kdy navíc soud na rozdíl od žalobce nemá zato, že vysokoškolské vzdělání v uměleckém směru implikuje znalost daňověprávních optimalizačních postupů.
30. Soud proto dospěl k závěru, že i kdyby bylo prokázáno, že pedagogičtí pracovníci žalobce vykonávali v rámci autorskoprávních vztahů činnosti obojetné povahy, tyto by nebylo možno uznat za činnosti nezávislé ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů, ale pro absenci

dobrovolnosti při sjednávání smluv o dílo na straně pracovníků vždy za činnosti závislé ve smyslu § 6 téhož zákona.

31. Ze shora uvedených těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 30. ledna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu